

יומא דף סז

מהרש"א

ואומות העולם משיצין כו'. שלא ניתנו ליכתב: ת"ל אני ה' אני ה' חקקתים. מל' חקיקה וכתיבה: ואמר וא"ל הן אבי"ת חזיר בו'. יש לעיין בזה למה נקט אמילת חזיר טפי משאר טמאים ונראה ע"פ מ"ש פ' כ"ה יח' כל דאסר לן רחמנא שרי לן כוותיה כו' אסר לן חזיר שרי לן מוחא דשיצוטא כו' והיינו דהשטן ועוזדי כוכבים משיצין עליה דמאיזה טעם אסר לן זה ושרי לן דכוותיה וכן לבישת שעטנו הוא איסור ודכוותיה תכלת צסדין מנוה וכן חלינת יצמה דהותרה אשת אח ומנוה לייצם ושז ע"י חלינה תיאסר אשת אחיו וכה"ג איכא צפיוט של פרשת פרה מכלאי צגדים תכלת צסדין מאשת אח יצום האח כו' ע"ש וטהרת מנורע שצריך צ' צפרים אחד לקרצן לה' וא' לשלוח וכן שעיר-המשלח שהיו שני שעירים אחים ושום הא' לה' והשני לעזאזל ובה יתישב דלא קחשיב הכא פרה אדומה דכתיב בה נמי חוקה דלא חשיב אלא הני דאיכא בהו דכוותיה ועד"ז

פרי צדיק שושן פורים אות ב'

שלוהו להפיל גורלות ע"פ ה'. אך באמת מנינו צמורה מלות גורל בשעירי יוה"כ פ' אף דשניהן שוין צמראה ובקומה וצדמים (כמ"ש יומא סז.) ולמה הולך הגורל יקח הכהן א' לה' וא' לעזאזל. אכן השעיר לעזאזל אי' (ב"ר פ' סה) וגשא השעיר זה עשו איש שעיר את כל עונותם עונות חס והוא שהשי"ת מצרר שהוא החייב בכל חטאי ישראל שע"י הרע שנמלא בו צשרש נכנס גם בלב ישראל השאור שבעיסה וכתיב הלא אח עשו ליעקב ואוהב את יעקב והייט אף שנדמה ח"ו צמעשו למעשה עשו וכן אם מתנהג עשו בגולה למראה עין כיעקב השי"ת דן את הלצבות ומצרר שישראל קשורים צשורש צהשי"ת משא"כ עשו. ולזה נלך גורל צמורה על רצון העליון דכל שבא צנבואה הוא הארה צדעת הציבא כש"ג צמראה אליו אצודע. משא"כ הגורל שהוא רק מרצון העליון מעתיקא ואין לדעת המגריל חלק בו. וזה טעם מלות הגורלית בשעירי יוה"כ פ'.